

Một cõi đi về

Trịnh Công Sơn

Bao nhiêu năm rồi còn mãi ra đi Đi đâu loanh
Nghe mưa nơi này lại nhớ mưa xa Mưa bay trong

quanh cho đời mỗi một Trên hai vai ta đôi vàng nhạt
ta bay từng hạt nhỏ Trăm năm vô biên chưa từng hội

nguyệt Rơi xuống trăm năm một cõi đi về
ngộ Chẳng biết nơi nao là chốn quê nhà

Lời nào của cây lời nào cỏ lạ Một chiều ngời say một đời thật
Đường chạy vòng quanh một vòng tiêu tụy Một bờ cỏ non một bờ mộng

nhẹ ngày qua Vữa tàn mùa xuân rồi tàn mùa hạ Một ngày đầu
mị ngày xưa Từng lời tà dương là lời mộ địa Từng lời bể

thu nghe chân ngựa về chốn xa Mây che trên đầu và nắng trên
sông nghe ra từ độ suối khe Trong khi ta về lại nhớ ta

vai Đôi chân ta đi sông còn ở lại
đi Đi lên non cao đi về biển rộng

Con tim yêu thương vô tình chợt gọi
Đôi tay nhân gian chưa từng độ lượng
Hôm nay ta say ôm đời ngủ muộn

Lại thấy trong ta hiện bóng con người Nghe mưa nơi...
Ngon gió hoang vu thổi suốt xuân thì
Đề sớm mai đây lại tiếc xuân thì.